

[Finn Poulsen.]

foruroligende, når man i hovedstadsområdet, hvor boligmangelen er stærkest og bolignøden størst, må konstatere, at det påbegyndte byggeri i 1959 lå på 12 500 lejligheder, men kun på 7 600 i 1960. Det fuldførte byggeri lå i 1959 på 9 300, men er nu gået ned til 8 800. Jeg tror, der her er en bekræftelse i praksis på, at det er rigtigt at sætte et meget stort spørgsmålstegn ved nytten af en fortsat regulering af byggeriet og ved byggestoppet, som jeg meget gerne ser at den højtærede boligminister snarest muligt afvikler fuldt ud.

Vi kan altså med den begrundelse, som jeg her har givet, og idet jeg skal henvide til, hvad jeg sagde ved første behandling, ikke stemme for lovforslaget i den form, det har, når det kommer til tredje behandling. Vi har naturligvis gerne villet medvirke til at få en fornuftig boliglov; dette problem interesserer jo alle partier lige meget. Men for at vi kunne tiltræde det, skulle der foretages meget væsentlige ændringer, og det har vi ikke kunnet få støtte til.

Jeg skal kort redegøre for, hvad de af venstre og de konservative stillede ændringsforslag nr. 1, 8 og 15 går ud på. I ændringsforslag nr. 1 foreslår vi, at lovforslagets bestemmelser i punkterne 1-4, de bestemmelser, der udvider ministerens bemyndigelser meget stærkt, simpelt hen falder væk; vi vil da være tilbage ved det bemyndigelsesgrundlag, ministeren har efter 1958-loven, og dette anser vi for fuldt tilstrækkeligt. Det er ikke, fordi vi ønsker, at disse restriktioner skal fortsætte evigt, men under de givne forhold kan vi altså acceptere dem. Så må tiden gøre yderligere afvikling mulig.

Ændringsforslag nr. 8 går ud på, at lovforslagets forslag om ændring af kap. IV, altså hele det kapitel, som omfatter selve finansieringen og de nærmere regler for støtte til de enkelte arter, ændres således, at vi også på det område vender tilbage til 1958-lovens grundlag. Der vil jo ifølge lovforslaget ske det, at man faktisk ændrer finansieringsprincippet, som efter 1958-loven blev, at den private finansiering var den principale. Vi mener, at udviklingen i denne henseende har været gunstig, således at der ikke er nogen saglig begrundelse for at

vende tilbage til princippet om finansiering gennem statsstøtte eller statsgaranti. Vi mener også, at den afviklingstendens, der findes i 1958-loven, og hvorefter den egentlige statsstøtte til boliger i etage- og parcelhusbyggeri i løbet af 1962-63 skulle komme ned på 3 000 og 1 000 lejligheder årlig, skulle være tilstrækkelig.

Vort tredje ændringsforslag, ændringsforslag nr. 15, drejer sig om bestemmelsen i regeringsforslaget, hvorefter huslejetilskuddene til familier med 2 børn fremtidig obligatorisk skal ydes af kommunerne. Det har hidtil været således, at det var kommunerne selv, der bestemte, om de ville give huslejetilskud til familier med 2 børn eller ej, medens det var obligatorisk, så snart der var tale om 3 eller flere børn. Vi kan ikke se, at det er rimeligt, at kommunerne ikke fortsat skal have denne bestemmelsesret. Dels betaler kommunerne selv $\frac{2}{3}$ af udgiften, dels er forholdene forskellige i de forskellige kommuner, og det er ganske naturligt, at det er en kommunal opgave at tage stilling til, om man vil tage tobørnsfamilierne med eller ej. Dette synspunkt har da også fået støtte af landkommunerne og de bymæssigt bebyggede kommuner, og i virkeligheden tror jeg ikke, der er ret mange kommuner, der bryder sig om at komme af med denne stump af selvbestemmelsesretten på et område, hvor de selv i væsentlig grad skal afholde udgiften.

Det er de ændringsforslag, vi har stillet, og hvis de kunne tiltrædes, var der altså mulighed for, at man kunne få en boligstøttelov med vor sanktion.

Hvad de øvrige ændringsforslag angår, skal jeg ikke gå nærmere i detaljer. Den ærede ordfører for socialdemokratiet har jo omtalt dem. Vi er på en række punkter enige; af betænkningen fremgår, at vi har tiltrådt en række af ministerens ændringsforslag.

En række af disse punkter er jo af særlig socialt betonet karakter, og dér har vi ikke noget imod at være med. Det gælder de punkter, som det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen omtalte. Jeg kunne nævne bestemmelserne om typehuse, bestemmelsen om udvidelse af beløbsrammen fra 20 til 25 mill. kr. for byggeriet til fordel for ungdommen. Udvidelsen skal dog også bruges